

A gyengébbek kedvéért azzal kell kezdenem, hogy a biling az a kis szőlőfürt, ami megbúvik a levél alatt, a tőke mellett és elkerülte a szedők szemét. Megjegyzem: nem muszáj éppen kicsinek lenni... sőt úgy a jó, ha nagy. Akkor is biling a neve és a bilingérezők „vadászatának tárgyát képezi”, ahogy ez a csodálatosan értelmes szaknyelv mondaná. Néhol böngészésnek, másutt kórészásnak is mondják, de ezek nincsenek tisztában a nyelv árnyalatnyi finomságával, mert a böngészés főleg a kukoricára, a kórészás pedig mindenféle veteményre vonatkozik, ami szedés után kint marad és részint az erdők vadjai, részint az ég madarai élelmezésének ugyancsak „tárgyát képezi”.

Na és a gyerekekének is, akiknek ilyenkor már szabad a vásár és akiknek a legvicsorgatóbb savanyú szőlő is jobban esik odakint, mint otthon a mézédesszem. Ez már így van s előreláthatólag így is lesz (nagyon helyesen), amíg gyermek és szőlő lesz a világon. „Ez az idő a tudósok megállapítása szerint körülbelül másfél millió esztendő, így a gyereke s a szőlő jövőjét illetőleg minden aggodalmunk felesleges.” A szüret persze nem történik egyszerre az egész „hegyen” hiszen némelyik szőlő is későn érkezik – akár némelyik ember – s ha ilyen szedetlenbe is „beletvednek” a bilingérező ifjak, ez rendesen csőszí, majd atyai megtorlást von maga után.

Mindezek azonban csak feltevések.

De tény például az, hogy Kerekes István (szül: 1940. Budapest) a jólsikerült vizsgák után megérkezett nagyatyai nagybátyjához Farkaslakra, egy öreg házba, ahol még egy öreg nagynéni is létezik. Tény az is, hogy a nagybácsi pap, a nagynéni pedig – ujjnyi vastag okulával – olyan főnöknőféle, ami főleg a baromfiudvarra vonatkozik. Adva van ezenkívül András bácsi, a harangozó, magyarul dékány, aki a templompadláson székelő galambok, baglyok, verebek számtartója, egyben István atyai barátja, nevelője és villámhárítója, ha valami készül az ókulák mögött vagy a reverenda alatt. Mert vihar az van, illetve jön csak úgy magától s egyesek szerint utána tisztulás és felfrissülés következik.

A lepakolásnál az ifjak is segítettek (csúzlígumit hoztál? ...), amikor Emma néni felsikoltott:

– Puska! Te Imre, ennek a gyereknek puskája van, azonnal vedd el tőle... micsoda szülők...

– Légfegyver! – legyintett István – meg van engedve...

– Hát, ha meg van engedve... – vette ki a szájából a pipát Imre bácsi erre a pár szóra – az más. Nem érted, Emma, hogy „lég” fegyver?

– Hogyhogy lég? – pislogott az öregasszony.

– Levegővel lő – magyarázta István –, aki itt egyszerűen csak Csicsa volt, mint a hasonlókorú Pisták általában – csak egy kis ólom van benne, de már varjút is lőttem vele...

– Hát csak vigyázz, kisfiam – intett a pipaszárral a nagybácsi s ezzel a légpuska igazolást nyert. És ezzel a ténnyel el is kezdődött a nyár. Csodálatos nyár volt, meg kell hagyni, mint ahogy ebben a korban minden nyár csodálatos. A vakáció végtelen, a kert óriási, a patak, a folyam, a házak nagyok, a sötétség titokzatos, a temető félelmes, a zöld gyümölcs édes s utána a hasfájás kibíráhatatlan.

Csicsa és baráti köre mindezeket végigélvezte, a környékbeli verébfamíliákat a légpuskával gyászba borította, mert félelmetes biztonsággal kezelték a puskát, s a ház ereszére kiült veréb úgy lepottyant, mint a pinty, azaz, mint a veréb. Közben azonban – ez is tény – eljárt az idő. Közelgett szeptember és a korai fajták szüretélése megkezdődött a „hegyen”, amelynek tengerszint feletti magassága megközelítette az ötven métert... Az öreg pap is leszedette szőlőjét, de Istvánunk ezen a szüreten nem vehetett részt, mert éretlen szilva túlzott fogyasztása következtében hasával volt elfoglalva. Utána azonban, búcsúzóul és pótlásként az elmaradt élvezetért, a már említett bilingérezés engedélyeztetett. Egész napra!

Ismélem, csodálatos nap volt ez a sok között és nagyon szerencsés. A kiürült ebédeskosár olyan bilingekkel telt meg, mint egy pintes üveg és éppen az öreg pap szőlőjéből, amely tudvalevőleg már leszüreteltetett.

– Na, majd örül Imre bácsi, lelkendezett István – és a tagok kijelentették, hogy a szedők vagy vakok voltak, vagy maguknak hagyták kint...

– Mi is veled megyünk Csicsa, talán még pénzt is ad...

Ezzel elindultak hazafelé, óvatosan a kosárra, melyben dúsan hevert a bilingérezés hamvas eredménye. Közben még vadászgattak is, de csak úgy ímmel-ámmal, mert a jövődó dicséret nagyon csábította őket hazafelé.

Amint azonban a nagy kerten át ballagnak befelé, az egyik társ megtorpan...

– Foglyok... – suttozta – foglyok, Csicsa – és azonnal lehasaltak.

A foglyok ott szemeztettek a krumpliban, pitytyegtek néha és látszólag nem vettek tudomást, mikor István az elsőt kipattintotta közülük. Ezek nyilván fatalista foglyok voltak, mert éppen csak, hogy

oda néztek agyonlőtt társukra és bogarásztak tovább.

– A nagyot – suttogták most a kollégák és izgal-
mukban a földet kaparták – a nagyot!

És István úgy fejbeltte a nagyot, hogy meg se nyikkant. Ezekután lőtt még négyet s az egész fo-
golycsaládnak befellegzett. Az ifjak önkívületben
voltak.

– A hátizsákba! Az egészet hátizsákba! – vezényelt
Pista, mint az igazi vadászok.

És reszketve a gyönyörűségtől, bevonultak a
konyhába.

– Emma néni, Emma néni, azonnal tessék kihívni
Imre bácsit. Csak akkor mutatjuk meg...

– Na hadd lám – nevetett az öreg és kerekre nyílt a
szeme, amikor a kosarat kirakták. Kerekre nyílt a
szeme és a füle vörösödni kezdett.

– Oh, ti akasztófárávalók... – és kezdte kitekerni a
pipaszárat – jaj, a Hamburgi muskotály – bérmlásra
tartogattam – rántotta ki a pipaszárat, mire a külta-
gok kirebbentek az ajtón, István mellé pedig odaállt
az öregasszony:

– Te vagy a hibás Imre, mert nem mondtad meg a
gyereknek és ne kiabálj, mert nem méltó hozzád.
Bérmláskor nem eszünk Hamburgi muskotályt és
kész!

– Foglyokat is hoztam – lehelte kissé letörve Ist-
ván – hatot; itt lőttem a kertben...

– No látod – mondta Emma néni szemrehányóan a
bánatos nagybácsinak – lesz fogoly! Ügyes gyerek
ez. Mutasd kis fiam.

És István lelkendezve kiöntötte a konyha kövére a
foglyokat.

S az öregasszony nem vörösödött el, hanem fehér
lett és a tűzpiszkáló vas után nyúlt...

– Jaj, te tűzrevaló lókötő bitang...

– Nana, Emma...

– A gyöngycsibéim... ma reggel hozták... te lel-
ketlen gyilkos...

István azaz Csicsa ekkor már az öreg pap mellé
állt, aki a pipaszárat úgy tartotta a tűzpiszkáló ellen,
mint egy japán botbajvívó.

– Te vagy a hibás Emma, nem mondtad meg a
gyerekeknek, nem látott még gyöngycsibét és tedd le
azt a piszkavasat. Bérmláskor nem eszünk gyöngy-
tyűklevest és kész... mást – ugye – nem hoztál kisfi-
am?

Ne felejtjük el tehát, hogy az valódi bilingérezés
volt, ami nem tévesztendő össze sem a böngészéssel,
sem a kórészással. A gyöngycsibék csak mellékha-
szonként jelentkeztek, ámbár elég súlyosan, azonban
ilyesmi az életben előfordul.